

handgranaten bestookt, waarna de vliegveld-commandant zich met zijn staf en personeel overgaf.

Die vliegveld-commandant werd gedwongen, een witte zakdoek zwaaiend, plaats te nemen op het voorspatbord van een auto; men reed hem eerst naar de luchtdoelbatterij aan de Waalhaven (ook de compagnie infanterie die, samengedrongen tussen de hoge schutting en de Waalhaven, weinig had kunnen uitrichten, was al buiten gevecht gesteld); bij die batterij kreeg de vliegveld-commandant een hartaanval; hij stortte neer, nam medicijnen in en kon na enkele minuten weer lopen; de officier die de batterij commandeerde, gaf zich over. Vervolgens werd de vliegveld-commandant, nog steeds op dezelfde auto staand maar nu in plaats van een witte zakdoek een witte vlag zwaaiend, naar de tweede luchtdoelbatterij gereden die enkele kilometers zuidoost van het vliegveld stond. Ook daar eiste hij de overgave; een sergeant-majoor weigerde; er werd geschoten; de commandant zakte dodelijk getroffen in elkaar. Meer en meer Duitsers kwamen opzetten – de batterijcommandant maakte haastig zijn stukken onbruikbaar en reed met een deel van de bemanning naar het zuiden weg.

Dat alles betekende dat de Duitsers voorshands ongehinderd over het vliegveld Waalhaven konden beschikken. Van de omstreeks duizend verdedigers waren ca. vierhonderd krijgsgevangenen gemaakt; een-en-vijftig waren er gesneuveld of dodelijk gewond.¹

★

Inmiddels waren ook de grote bruggen over de Maas in het hart van Rotterdam met grote vermetelheid door de Duitsers veroverd. Een compagnie van honderdtwintig Duitse militairen was in twaalf verouderde en langzame watervliegtuigen gestouwd²; zonder hinder wisten die twaalf toestellen om vijf uur in de morgen Rotterdam te bereiken; aan weerskanten van de Willemsbrug die het Noordereiland met Rotterdam-noord verbindt, streken zij neer (een Duits meisje dat met haar vader en moeder uit het raam stond te kijken, schreef later: *'Wir können alle drei vor Freude kein Wort herausbringen'*).³ In gele rubberbootjes peddelde de compagnie naar de noordelijke Maasoever, sommigen naar de zuidelijke oever van de Koningshaven. Op de noordelijke oever bezetten zij het Maasstation (beginpunt van de lijn naar

¹ (Sectie krijgsgeschiedenis) V. E. Nierstrasz: *De strijd om Rotterdam, mei 1940*, p. 12–30. Verder aan te halen als Nierstrasz: *Rotterdam*. ² D. von Choltitz: *Soldat unter Soldaten* (1951), p. 59. ³ *Deutsche Schulpost* (Rotterdam), *Heft 66* (juli 1940), p. 805.